Cándido Viana: «Ni el marisc ni els bitllets van evitar que fitxés pel Palamós»

Exfutbolista de Barça Atlètic, Osasuna, Celta de Vigo, Palamós, Girona i Esport Badaloní

Hi ha decisions que poden canviar el destí de dalt a baix d'una persona. Tenir una bona carrera i gaudir d'estabilitat personal i econòmica depèn molt sovint de tirar cap a un costat o cap a l'altre. Com en una cruïlla on no saps on has d'anar. Això és el que li va passar a Cándido Viana (Badalona, 1959), l'estiu del 1989 quan després de cinc anys a Vigo, tres dels quals a Primera Divisió, amb el Celta va quedar lliure de contracte. Ja tenia 29 anys i havia de decidir cap on s'encaminava. Venia de dues temporades amb poc protagonisme però l'avalava una trajectòria notable a Vigo, amb dos ascensos, a Pamplona amb Osasuna i l'etapa de formació al Barça. I vet aquí que va rebre una trucada de dos clubs petits però amb dinàmiques a l'alça. Un, el Cambados, un club de la zona de les Rías Baixas de Pontevedra que havia pujat de regional a Segona B d'ençà de l'arribada de Sito Miñanco, un fill de marisquers que havia estat detingut per contraban de tabac i més tard estaria esquitxat per, presumptament, afers de drogues. «Em van trucar i vam quedar un dia a Vigo…». La imatge és de pel·lícula i alhora ben real. Tot fent un cafè en un bar, el representant del Cambados se li asseu al costat i li ensenya un diari embolicat. Al desplegar-lo, sorpresa, un bon feix de bitllets. El Cambados li oferia la possibilitat de continuar a Galícia, però després de sis anys fora de Catalunya, el factor casa també pesava. I amb aquestes que, Pep Mercader, excompany seu al Barça i al Celta, el va trucar per exposar-li l'opció de venir al Palamós, a Segona Divisió A. «Tenia més tirada cap a la Costa Daurada, però quan vaig venir per primer cop, Palamós em va enlluernar. Vaig reunir-me amb Emili Caballero al seu restaurant i amb cinc minuts ho vam tenir arreglat. Ni els bitllets ni el marisc em van convèncer per quedar-me a Galícia i no fitxar pel Palamós. La vaig ben encertar».

Onze del Barça Atlètic amb Cándido, l'últim de baix, i Ferrer, Fradera, Guitart, Gratacós, Valor o Calderé, entre altres / Cedida

I tant si la va encertar. De fet, és parlar de l'època al Palamós i automàticament la boca li dibuixa un somriure de nostàlgia i felicitat. «Van ser uns anys fantàstics. La primera temporada va ser la més agradable esportivament que ha viscut mai. Cada partit, cada entrenament era festa major. Els companys, el míster, l'afició, la premsa. Jugàvem tranquils, sense pressió i teníem una molt bona plantilla amb la qual ens vam quedar a les portes de fer la promoció a Primera. Hauria estat la bomba!». S'estaria tres anys a Palamós per després acompanyar Pep Mercader al Girona (92-93) en un any marcat per una lesió al quàdriceps i una salvació agònica i allargar la seva carrera fins als trenta-set amb l'Esport Badaloní.

Cándido, en acció amb el Palamós contra el Compostel·la en partit de Segona el 1991 / Ajuntament de Girona. CRDI (Fons El Punt – Autor desconegut)

A Palamós s'hi retrobaria amb una bona colla de companys amb qui havia estat al planter del Barça. Des del seu inseparable Mercader, a Boada, Guitart o Rojo. «Era fantàstic l'ambient que hi havia. Tot

sovint recordo que en Waldo Ramos, a mig entrenament, ens deia 'va, després anem a dinar tots plegats o què?'. I hi anàvem és clar. Era un fart de riure cada àpat». Hi havia dies en què els dinars complicaven la sessió de la tarda. «Els dijous es complicaven perquè anàvem a fer un tiberi a Can Victoret i llavors fèiem la migdiada al pis d'en Puncho. Algun cop anàvem a entrenar amb la panxa plena de gambes…».

Cándido, el primer de baix en un onze del Palamós al camp del Rayo el setembre del 1991 / As

Tot era molt divertit, sí, però i la competició? Cándido havia aterrat aquell estiu del 1989 a un club que debutava a Segona A i tenia dubtes. Patia per com respondria l'equip a la Lliga, ell que venia d'entrenaments terrorífics amb Ivan Brzic a Pamplona i Félix Carnero a Vigo. «Vaig anar a parlar amb en Waldo i en Caballero per dir-los que no ho veia gaire clar. «Em deien que estigués tranquil. El president em va dir 'Cándido, això és una màquina que fa tres anys – el Palamós havia pujat consecutivament de Preferent a Segona A- que funciona i no s'aturarà'. I no ho va fer. «En el debut, el primer partit, anem a Múrcia i els repassem (1-2)». La màquina de què parlava Caballero rutllaria fins a la darrera jornada en què es va plantar amb la possibilitat de disputar la promoció d'ascens a Primera en un duel a mort a la Corunya contra el Dépor. Qui guanyava feia la promoció. «Va ser una llàstima», recorda en un dia en què «curiosament» Waldo no el va fer jugar (2-0). «Havia estat titular sempre...Estava escalfant i quan tornava a la banqueta li vaig llançar les botes. Després em vaig disculpar. Em va saber greu. Havia estat entrenador meu al juvenil del Barça».

Cádido va jugar del 1984 al 1989 al Celta de Vigo / Cedida

Al Barça hi havia arribat amb quinze anys del Sant Gabriel de Badalona. Allà és on va començar el petit Cándido. Aquell marrec que s'emmirallava en el madridista Günter Netzer -«a la tele només feien partits del Madrid»- aprofitava una habitació buida de casa seva per fer tocs i aprendre controls rebotint la pilota a la paret. «'Cándido! Ja n'hi ha prou!'...La meva mare estava negra»...Al Barça veuria la llum futbolísticament i aprendria i entendria el joc amb Laureano Ruiz «l'únic entrenador» que ha tingut. «Era un avançat. Un mestre». Però és clar, fora del Barça, el futbol és diferent. «Vaig anar a l'Osasuna cedit amb en Pere Gratacós. La pretemporada era infernal. Recordo que un dia corrent amb el grup, en Pere va deixar anar 'no m'estranya que l'equip es digui Atlético Osasuna, és un club d'atletisme més que de futbol!', riu...Més seriós es posa per recordar la trompada entre Baltazar i Gallardo, que va acabar amb la mort del porter del Màlaga unes setmanes després. "Jo estava a cinc metres. El va tocar amb el genoll mentre intentava driblar-se'l. Ho va passar molt malament perquè era molt religiós".

Notícies relacionades i més

Una imatge d'un cromo de Cándido amb l'Osasuna, amb qui va debutar a Primera el curs 1983-84 / Cedida

Un cop retirat, va treballar trenta anys a l'empresa de transports de Badalona TUSGSAL mentre ho combinava amb la feina d'entrenador. Va dirigir el Badaloní, el Prat, el Mataró i el Palamós, entre altres, fins que, ja jubilat, ha tornat al Baix Empordà per tancar el cercle i tornar a gaudir de la Costa Brava.

Cándido celebra un gol amb el Girona a Montilivi el curs 1992-93 / Ajuntament de Girona. CRDI (Fons El Punt)

Subscriu-te per seguir llegint

Font de l'article: https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/11/15/candido-viana-marisc-els-bitllets-136424453.html